

Термін «валютні війни» з деяких пір широко вживається для позначення феномена, який економісти називають конкурентною девальвацією національних валют – коли країни навмисно девальвують валюти заради отримання конкурентної переваги у сфері експорту. Проте ослаблення однієї валюти означає одночасне зміцнення іншої. Цей процес набуває спіралеподібного характеру, але зрештою у вигазі не опиняється ніхто. У крайніх випадках «валютні війни» можуть вести до протекціонізму і введення контролю над капіталом, коли країни починають вдаватися до інших способів захисту своїх експортних секторів. Як правило, це надає негативну дію на стан світової торгівлі і економіки, а також може привести до розвалу міжнародної монетарної системи (що підтверджують історичні приклади відміни золотого стандарту в 1930-х рр. і Бреттон-Вудської валютної системи в 1970-х рр., коли США девальвували долар і відмовилися від його конвертованості в золото).

З моменту фінансової кризи 2007–2009 рр. центробанки провідних країн дотримуються вкрай ліберальної монетарної політики, що включає нульові ставки по основних операціях і кількісне пом'якшення, іншими словами, запуск друкарського верстата. Недивно, що в періоди, коли на фінансових ринках починається хвиля втечі в якість, дана політика веде до ослаблення валют, а такі валюти, як швейцарський франк, японська ієна і долар США стають об'єктом припливу капіталу як інструменти хеджування ризиків. Звичайно, коли тенденція до відходу від ризику сходить нанівець, і інвестори починають з більшою упевненістю оцінювати свої перспективи на фінансових ринках, цей приплив капіталу теж уривається, а захисні валюти слабшають – саме таку ситуацію ми спостерігаємо в даний час.

Монетарна політика США потрапила під вогонь критики з боку політиків багатьох країн, що розвиваються, особливо азіатських, де ФРС кількісне пом'якшення, що проводиться, привело до ослаблення долара. Це, у свою чергу, сприяє зміцненню азіатських валют і, отже, утрудняє проведення грошово-кредитної політики в цих країнах. Що робити політикам в цій ситуації – знижувати процентні ставки для ослаблення національної валюти або це просто погіршить інфляційні очікування? Низка країн, такі як Бразилія і Південна Корея, вже вдавалися до «м'яких» заходів контролю за рухом капіталу і обмеженням обороту іноземної валюти з метою запобігання зміцненню національної.